

Sygn. akt VI GC 525/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. S.**

przeciwko **J. M.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. M. na rzecz powódki A. S. kwotę 21 900,10 złotych (dwadzieścia jeden tysięcy dziewięćset złotych dziesięć groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi za okres od dnia 16 maja 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od powódki A. S. na rzecz pozwanej J. M. kwotę 1 830,82 złotych (jeden tysiąc osiemset trzydzieści złotych osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje ściągnąć od powódki A. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 73,08 złotych (siedemdziesiąt trzy złote osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanej J. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 30,92 złotych (trzydzieści złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI GC 525/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 lipca 2016 roku powódka A. S. domagała się zasądzenia od pozwanej J. M. kwoty 73 659,08 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 39 242,92 złotych za okres od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty – tytułem pokrycia 49% udziału w stracie spółki cywilnej prowadzonej przez powódkę i pozwaną, 19 007,93 złotych za okres od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty – tytułem 49% udziału w kosztach pożyczki zaciągniętej

przez powódkę na rzecz wspólnie prowadzonej działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej, 9 391,72 złotych za okres od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty – tytułem bezpodstawnego wzbogacenia kosztem powódki w związku z nienależnie pobranymi środkami pieniężnymi z kasy wspólnie prowadzonej działalności gospodarczej oraz 6 016,51 złotych za okres od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty – tytułem bezpodstawnego wzbogacenia kosztem powódki w związku z przywłaszczeniem przez pozwaną towarów i wyposażenia restauracji prowadzonej wspólnie przez pozwaną i powódkę w formie spółki cywilnej.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 20 września 2013 roku strony zawarły umowę spółki cywilnej prowadzonej pod firmą (...) spółka cywilna A. S., J. M., której celem było prowadzenia działalności gastronomicznej w restauracji zlokalizowanej przy ulicy (...) w G.. Strony postanowiły, że udział w podziale zysku lub pokryciu straty będzie wynosił odpowiednio 51% w stosunku do powódki i 49% w stosunku do pozwanej. Prowadzenie spraw spółki i reprezentowania jej na zewnątrz powierzone zostało wyłącznie powódce. Powódka wniosła umówiony wkład do spółki oraz pokrywała wszystkie dalsze zobowiązania spółki z majątku własnego, zaś pozwana nie wniosła do spółki żadnych środków pieniężnych ani aktywów majątkowych. Z uwagi na brak zdolności kredytowej pozwanej i na jej wyraźną prośbę, powódka zaciągnęła w dniu 02 grudnia 2013 roku w imieniu własnym pożyczkę w Banku (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. w kwocie 59 078,40 złotych celem pokrycia wkładu pozwanej do zawiązanej spółki oraz finansowania bieżącej działalności spółki. Zgodnie z ustaleniami stron przypadające na pozwaną części kolejnych rat pożyczki do czasu jej całkowitej spłaty miały być uiszczane z udziału pozwanej w zyskach spółki, jednak przez cały okres trwania spółki wszystkie koszty jej działalności były pokrywane przez powódkę ze środków własnych i zaciągniętej pożyczki, tym samym pozwana nie wydatkowała żadnych środków własnych na pokrycie kosztów działalności. Z powodu nieosiągnięcia zamierzonych celów gospodarczych i nie wypełnienia przez pozwaną przyjętych zobowiązań względem spółki umowa spółki została przez powódkę skutecznie wypowiedziana z dniem 30 grudnia 2013 roku, po czym powódka przystąpiła do jej likwidacji.

Powódka wskazała, że w okresie funkcjonowania spółki całkowite koszty jej działalności wyniosły kwotę 100 256,67 złotych, natomiast uzyskane dochody wyniosły kwotę 20 169,07 złotych. Uzyskany wynik z działalności spółki zamknął się zatem stratą w kwocie 80 087,60 złotych, z czego na pozwaną zgodnie z umówionym sposobem udziału w stracie przypada kwota 39 242,92 złotych.

Nadto powódka podniosła, że w dniu 02 grudnia 2013 roku zawarła w imieniu własnym umowę pożyczki z Bankiem (...) spółką akcyjną z siedzibą w W. na kwotę 59 078,40 złotych, z czego 51 000 złotych zostało pozostawione do dyspozycji powódki, natomiast pozostała kwota w wysokości 8 078,40 złotych stanowiła kwotę opłat i prowizji bankowych za udzielenie pożyczki oraz jej ubezpieczenie. Środki uzyskane z pożyczki zostały przez powódkę w całości przeznaczone na sfinansowanie działalności spółki, tj. na pokrycie straty spółki. Pożyczka została zaciągnięta za wiedzą pozwanej i z uwagi na brak środków pieniężnych na sfinansowanie udziału pozwanej w spółce. Powódka wskazała, że dochodzona pozwem kwota 19 007,93 złotych stanowi 49% sumy kosztów udzielenia pożyczki i kosztów związanych z jej obsługą według stanu na dzień wniesienia powództwa. Zgodnie bowiem z aktualnym zestawieniem suma wszystkich kosztów związanych z udzieleniem i obsługą pożyczki wynosi 38 791,70 złotych.

Celem uzasadnienia roszczenia o zwrot nienależnie pobranych środków z majątku spółki powódka wskazała, że w trakcie trwania umowy spółki pozwana J. M. wypłaciła gotówką z kasy spółki lub do niej nie przekazała wpłat klientów na łączną kwotę 9 391,72 złotych, na którą składają się: pobrane utargi w okresie od dnia 29 października 2013 roku do dnia 26 listopada 2013 roku – 4 899,62 złotych, pobrane utargi w okresie od dnia 04 grudnia 2013 roku do dnia 10 grudnia 2013 roku – 678 złotych, nierozliczone zaliczki – 264,10 złotych, pobrane „drobne” z kasy – 100 złotych, pobrana wpłata klienta (stypa) – 1 200 złotych, pobrana wpłata klienta (piknikowa) – 300 złotych, pobrana wpłata klienta (wigilia) – 950 złotych oraz pobrana wpłata klienta (M. R.) – 1 000 złotych.

Odnosnie roszczenie o zwrot równowartości przywłaszczony towarów powódka wskazywała, że po zakończeniu działalności spółki w lokalu restauracji przy ulicy (...) w G. pozostały towary handlowe, w szczególności artykuły spożywcze, półprodukty, elementy wyposażenia restauracji oraz alkohol o łącznej wartości 11 797,08 złotych. Wykaz pozostawionych w lokalu towarów przedstawiony został w spisie remanentowym sporządzonym na dzień 31 grudnia

2013 roku, którym objęte zostały tylko towary podlegające inwentaryzacji zgodnie z ustawą o rachunkowości, o łącznej wartości 7 797,08 złotych, zaś towary nie objęte tymże spisem to przede wszystkim wyroby alkoholowe, które zostały otwarte w trakcie prowadzonej działalności gastronomicznej oraz półprodukty i gotowe wyroby, które pozwana wyceniła na kwotę 4 000 złotych, o czym ustnie poinformowała powódkę. W dniu 05 stycznia 2014 roku pozwana przekraczając swoje uprawnienia do reprezentacji likwidowanej spółki przekazała lokal przy ulicy (...) w G. wynajmującemu, usunąwszy wcześniej z lokalu wszelkie rzeczy pozostałe po zakończonej działalności spółki. Z uwagi na brak możliwości zwrotu przedmiotowego majątku w naturze, powódka domaga się zapłaty równowartości 51% wartości należącego do spółki majątku, którym rozporządziła pozwana, tj. zapłaty kwoty 6 016,51 złotych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 10 sierpnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3310/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwana J. M. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zarzuciła, że powódka żąda podwójnego rozliczenia straty tj. z tytułu udziału pozwanej w stracie i rzekomo zaciągniętej na pokrycie tej straty pożyczki oraz rozliczenia 100% rzekomo nienależnie pobranych środków pieniężnych, nie uwzględniając ani faktu, iż pozwanej przysługiwał 49% udział w tych środkach ani okoliczności, iż znacząca część tych środków mieści się w kategorii przedstawionych do rozliczenia „przychodów ze sprzedaży”, jak i tego, że środki te zostały spożytkowane na bieżącą działalność restauracji, co ponad dwukrotnie zawyża wysokość ewentualnie przysługującego powódce świadczenia.

Pozwana zaprzeczyła jakoby nie wniosła do spółki umówionego wkładu i wskazała, że strony przeznaczyły wkład na kaucję w wysokości 30 000 złotych dla wynajmującego za lokal użytkowy, w którym prowadziły działalność. Zaprzeczyła również, aby nienależnie pobrała z kasy restauracji na własną rzecz środki w wysokości 9 291,72 złotych oraz należności za imprezy okolicznościowe organizowane w lokalu i podniosła, że obie strony na bieżąco ze środków własnych pokrywały koszty funkcjonowania spółki. Nadto pozwana zakwestionowała, aby umowa pożyczki ekspresowej z dnia 02 grudnia 2013 roku podpisana przez powódkę z bankiem zawarta została przez powódkę na prośbę pozwanej w związku z funkcjonowaniem prowadzonej przez strony restauracji. Pozwana zarzuciła również, że pokryła ze środków własnych należności z tytułu najmu lokalu użytkowego, w którym prowadzona była działalność spółki. Wskazała przy tym, że płatność dokonana przez nią na rzecz K. D. w dniu 02 stycznia 2014 roku obejmowała czynsz najmu za grudzień 2013 roku w kwocie 5 000 złotych, następnie zaś w dniu 10 stycznia 2014 roku pozwana dokonała płatności za należności obejmujące opłaty eksploatacyjne za okres od dnia 20 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku w kwocie 3 466,67 złotych oraz wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z lokalu od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 5 stycznia 2014 roku w kwocie 833,33 złotych.

Pozwana zakwestionowała również twierdzenia powódki o przywłaszczeniu wyposażenia i towarów znajdujących się w miejscu prowadzenia działalności przez strony. Podniosła, że otwierając restaurację strony nie posiadały żadnego niezbędnego wyposażenia. Zarówno powódka, jak i pozwana wykorzystywały do jej prowadzenia własne naczynia i urządzenia kuchenne, zaś po zakończeniu działalności pozwana, aby uniknąć dalszych kosztów związanych z zajmowaniem lokalu bez podstawy poprosiła K. D. o przechowanie rzeczy należących do współniczek i nie jest obecnie w ich posiadaniu. Zakwestionowała przy tym wskazaną przez powódkę wartość napoczętych produktów spożywczych i alkoholowych oraz wartość rzeczy wymienionych w dokumencie „remanent na dzień 31 grudnia 2013 roku” i podniosła, że zestawienie to zawiera błędy, przy czym wskazała, że np. lustro o wartości ustalonej przez powódkę na kwotę 1 100 złotych jako nie nadające się do wymontowania pozostało w lokalu najmowanym przez strony, zaś kasa fiskalna o wartości ustalonej przez powódkę na kwotę 307,50 złotych została zabrana przez powódkę.

Nadto pozwana podniosła, że rozliczenie kosztów działalności przedstawione przez powódkę jest nierzetelne, gdyż część z przedstawionych rachunków opłacona została gotówką, zaś powódka w żaden sposób nie wykazała, kto i w jakiej części poniósł przedstawione koszty, a okoliczności sprawy nie potwierdzają, jakoby to wyłącznie powódka ponosiła te wydatki. W ocenie pozwanej niezasadnym byłoby obciążanie jej między innymi kosztami: przeglądu instalacji gazowej w samochodzie powódki, paliwa, drobnych zakupów dokonywanych przez powódkę na

własne potrzeby, wyłącznie z tego powodu, że powódka twierdzi, iż dokonała wymienionych zakupów na potrzeby prowadzonej restauracji.

Pozwana ostatecznie nie kwestionowała, że prowadzona przez strony działalność gospodarcza przyniosła stratę, zakwestionowała natomiast żądanie pozwu co do wysokości, zarzucając, iż dokonane przez powódkę rozliczenia są nierzetelne i niekonsekwentne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 września 2013 roku A. S. i J. M. zawarły umowę spółki cywilnej, której celem było prowadzenie wszelkiej prawem dozwolonej i przyjętej przez wspólników działalności w zakresie produkcji, handlu i usług, w szczególności dotyczącej szeroko rozumianej gastronomii. Każdy ze wspólników zobowiązał się do wniesienia do spółki wkładu w postaci pracy własnej oraz środków pieniężnych w kwocie po 15 000 złotych.

W § 6 umowy strony ustaliły, że w przypadku, gdy do realizacji celów spółki niezbędne będą fundusze to, jednogłośnie podjętą uchwałą wspólnicy mogą zostać zobowiązani do podwyższenia wkładów proporcjonalnie do posiadanych udziałów. Na podstawie zawartej przez strony umowy udział w zyskach i stratach przypadający na A. S. wynosił 51%, zaś udział w zyskach i stratach przypadający na J. M. wynosił 49%. Strony uzgodniły, że uprawnioną do prowadzeniem spraw spółki i jej reprezentowania oraz likwidacji w przypadku rozwiązania spółki będzie wyłącznie A. S.. Strony zastrzegły, że wszelkie zmiany i uzupełnienia umowy, jak też wypowiedzenie udziałów wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności

umowa spółki cywilnej – k. 19-20 akt

W tym samym dniu A. S. i J. M. jako najemczynie zawarły z K. D. jako wynajmującym umowę najmu lokalu użytkowego na parterze budynku położonego w G. przy ulicy (...) o powierzchni 199,5 m², wyposażonego w urządzenia i instalacje niezbędne do prowadzenia działalności gospodarczej, w celu prowadzenia w tym lokalu działalności gastronomicznej.

Na poczet zabezpieczenia wyposażenia lokalu wynajmujący pobrał od A. S. i J. M. kaucję w łącznej kwocie 30 000 złotych, tj. kwotę 15 000 złotych od każdej z nich. Zawarcie umowy najmu było potwierdzeniem uiszczenia tych należności.

Strony ustaliły czynsz najmu przedmiotowego lokalu w kwocie 5 000 złotych miesięcznie.

umowa najmu lokalu użytkowego – k. 371-372 akt

A. S. zawarła z K. D. również umowę najmu lokalu mieszkalnego znajdującego się na piętrze budynku położonego w G. przy ulicy (...). A. S. część tego lokalu wynajęła m. in. jednemu z pracowników – P. K..

zeznania świadka K. D. – protokół rozprawy z dnia 05 marca 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:06:43-02:12:44), zeznania świadka P. K. – protokół rozprawy z dnia 03 lipca 2017 roku – k. 402-406 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:39:05-01:02:32)

W restauracji(...) prowadzonej przez A. S. i J. M. organizowano imprezy okolicznościowe, które rozliczane były zarówno gotówkowo, jak i bezgotówkowo na rachunek bankowy spółki.

J. M. za zorganizowanie w restauracji (...)stypy pobrała gotówką należność w kwocie 1 200 złotych.

J. M. za zorganizowanie w restauracji (...) imprezy piknikowej pobrała gotówką należność w kwocie 300 złotych.

J. M. za zorganizowanie w restauracji (...)wigilii pobrała gotówką należność w kwocie 950 złotych.

J. M. nie przekazała do kasy powyższych kwot.

J. M. za zorganizowanie w restauracji (...) imprezy okolicznościowej na zlecenie M. R. pobrała gotówką należność w kwocie 1 000 złotych i przekazała ją kucharzowi A. K. celem dokonania potrzebnych zakupów spożywczych. Pozostałą część należności w kwocie 620 złotych za tę imprezę M. R. wpłaciła na rachunek bankowy spółki.

zeznania świadka M. R. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2017 roku – k. 537-545 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:36:56-01:08:22), zeznania pozwanej J. M. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:52:25-02:54:41), oświadczenie – k. 204 akt

Towary potrzebne do prowadzenia działalności w restauracji (...) były kupowane zazwyczaj przez A. S. i przywożone osobiście lub po ich zamówieniu przez Internet i opłaceniu – przez firmę kurierską. Zdarzało się także, że zakupy robiła J. M. wraz z mężem, przy czym środki pieniężne na te zakupy pochodziły z utargów. J. M. tylko raz posłużyła się kartą płatniczą wydaną do rachunku bankowego spółki płacąc nią za zakupy zastawy stołowej w grudniu 2013 roku.

W razie potrzeby zakupy były dokonywane także przez pracowników, z tym, że środki pieniężne na ten cel przekazywała im J. M. z kasy spółki.

Pozostałe wydatki związane z działalnością prowadzoną w formie spółki cywilnej ponosiła A. S..

Część poniesionych przez strony wydatków gotówkowych oraz wydatków rozliczonych za pomocą karty płatniczej została potwierdzona fakturami i dowodami wpłat KP, w których jako zobowiązanego do zapłaty wskazywano firmę stron – (...)spółka cywilna A. S., J. M.. Pracownicy dokonujący drobnych zakupów w pobliskich sklepach potwierdzali je paragonami fiskalnymi.

Strony dokonywały jedynie fragmentarycznych odrębnych adnotacji wydatkowanych środków i uzyskanych przychodów.

wyciąg z rachunku – k. 509 akt, zeznania świadka H. S. – protokół rozprawy z dnia 03 lipca 2017 roku – k. 402-406 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:07:11-00:24:43), zeznania świadka A. B. – protokół rozprawy z dnia 03 lipca 2017 roku – k. 402-406 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:24:43-00:37:55), zeznania świadka P. K. – protokół rozprawy z dnia 03 lipca 2017 roku – k. 402-406 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:39:05-01:02:32), zeznania świadka A. R. – protokół przesłuchania przed Konsulem Generalnym Rzeczypospolitej Polskiej w E. – k. 521-525 akt, częściowo zeznania świadka Z. M. – protokół rozprawy z dnia 05 marca 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:28-01:06:43), zeznania świadka K. J. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:05-00:19:36), zeznania powódki A. S. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:36-01:52:25), zeznania pozwanej J. M. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:52:25-02:54:41), zestawienie – k. 191-192, 194, 198-199, 203, 214, 250, 251 akt, zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2017 roku – k. 537-545 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:06:27-00:21:47), zeznania świadka A. G. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2017 roku – k. 537-545 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:21:47-00:36:56)

W dniu 02 grudnia 2013 roku A. S. zawarła z Bankiem (...) spółką akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki ekspresowej numer (...) w kwocie 59 078,40 złotych, w której wskazano, że pożyczka przeznaczona jest na sfinansowanie celu konsumpcyjnego. Całkowity koszt pożyczki wraz ze składką na ubezpieczenie na życie, które było jednym ze sposobów zabezpieczenia spłaty pożyczki wynosił 38 791,70 złotych.

Środki pieniężne z pożyczki w kwocie 51 000 złotych zostały przelane na rachunek bankowy należący do A. S..

umowa pożyczki ekspresowej – k. 373-377 akt, deklaracja zgody – k. 505-507 akt, zaświadczenie – k. 508 akt, zeznania świadka H. S. – protokół rozprawy z dnia 03 lipca 2017 roku – k. 402-406 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:07:11-00:24:43)

A. S. udzieliła J. M. pożyczki w kwocie 5 000 złotych.

J. M. zwróciła pożyczkę w ten sposób, że uregulowała czynsz z tytułu najmu lokalu, w którym strony prowadziły restaurację za miesiąc grudzień 2013 roku.

zeznania powódki A. S. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:36-01:52:25), zeznania pozwanej J. M. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:52:25-02:54:41), zeznania świadka B. D. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2017 roku – k. 537-545 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:42:21-03:18:56), zeznania świadka Z. M. – protokół rozprawy z dnia 05 marca 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:28-01:06:43), zeznania świadka K. D. – protokół rozprawy z dnia 05 marca 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:06:43-02:12:44), protokół rozprawy z dnia 07 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt I 1 C 1151/15 Sądu Rejonowego w Gdyni w zakresie zeznań świadka J. M. – k. 331-334 oraz zapis obrazu i dźwięku – k. 343 akt, wyrok w sprawie o sygn. akt I 1 C 1797/14 Sądu Rejonowego w Gdyni wraz z uzasadnieniem – k. 107 oraz k. 111-113 akt sprawy o sygn. akt I 1 C 1797/14, protokół rozprawy z dnia 14 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt I C 1086/14 Sądu Rejonowego w Gdyni w zakresie zeznań świadka J. M. – k. 409-410 akt

Łącząca strony umowa spółki cywilnej uległa rozwiązaniu z dniem 31 grudnia 2013 roku. W tym dniu A. S. sporządziła spis remanentowy obejmujący pozostałe w najmowanym lokalu towary handlowe i materiały oraz wyposażenie i środki trwałe. W lokalu pozostały także towary nie objęte tymże spisem, przede wszystkim wyroby alkoholowe, które zostały otwarte w trakcie prowadzonej działalności gastronomicznej oraz półprodukty i gotowe wyroby.

A. S. zabrała część wyposażenia lokalu w postaci należącej do niej zastawy oraz kasę fiskalną.

wypowiedzenie udziału w spółce cywilnej wraz z potwierdzeniem nadania i wydrukiem śledzenia przesyłki – k. 23-25 akt, zeznania powódki A. S. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:36-01:52:25)

W dniu 31 grudnia 2013 roku w lokalu restauracji (...)w G. odbyła się impreza sylwestrowa.

W dniu 04 stycznia 2014 roku w lokalu restauracji(...) w G. odbyła się impreza okolicznościowa na zlecenie M. R..

Po zakończeniu tej imprezy, w dniu 05 stycznia 2014 roku J. M. zwróciła lokal wynajmującemu – K. D..

J. M. pozostawiła w przedmiotowym lokalu jedynie lustro zamontowane w sposób trwały w ścianie sali konsumpcyjnej, którego usunięcie spowodowałoby uszkodzenie tejże ściany i obciążenie spółki kosztami przywrócenia ściany do pierwotnego stanu. J. M. zobowiązała się przy tym do usunięcia z terenu sąsiadującego z przedmiotowym lokalem odpadów żywnościowych i opakowań bezzwrotnych oraz do naprawy drewnianej witryny uszkodzonej w związku z prowadzoną przez strony działalnością gastronomiczną.

Na okoliczność usunięcia z najmowanego lokalu wszystkich przedmiotów, produktów spożywczych, napojów i alkoholi J. M. w tym samym dniu w obecności B. N. sporządziła protokół.

J. M. zabrała część wyposażenia lokalu będącą jej własnością. W lokalu przez pewien czas pozostały jeszcze lodówki stanowiące własność innych podmiotów.

protokół rozprawy z dnia 07 kwietnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt I 1 C 1151/15 Sądu Rejonowego w Gdyni w zakresie zeznań świadka J. M. – k. 331-334 oraz zapis obrazu i dźwięku – k. 343 akt, oświadczenie – k. 218 akt, zeznania świadka B. N. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2017 roku – k. 537-545 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:08:22-01:42:21), zeznania pozwanej J. M. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:52:25-02:54:41), zeznania powódki A. S. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:36-01:52:25), zeznania świadka B. D. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2017 roku – k. 537-545 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:42:21-03:18:56), zeznania świadka Z. M. – protokół

rozprawy z dnia 05 marca 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:28-01:06:43), zeznania świadka K. D. – protokół rozprawy z dnia 05 marca 2018 roku – k. 575-578 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:06:43-02:12:44)

Ujęte w księdze przychodów i rozchodów wydatki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...) spółka cywilna A. S., J. M. w okresie od października 2013 roku do końca grudnia 2013 roku wyniosły 52 556,82 złotych.

A. S. ujęła w księdze przychodów i rozchodów spółki cywilnej wydatek w kwocie 8 078,40 złotych obejmujący koszty ubezpieczenia na życie związanego z udzieloną jej pożyczką.

A. S. z własnych środków poniosła nie ujęte w księdze przychodów i rozchodów koszty związane z przeglądem instalacji gazowej znajdującej się w restauracji w kwocie 246 złotych oraz uiściła należności na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. w kwocie 152,08 złotych.

wydruk podatkowej księgi przychodów i rozchodów wraz z dokumentami źródłowymi – k. 30-159 akt , faktura – k. 163 akt, faktura – k. 196 akt, potwierdzenie przelewu – k. 197 akt

Przychód z działalności gospodarczej prowadzonej przez strony w formie spółki cywilnej pod firmą Restauracja(...)spółka cywilna A. S., J. M. w okresie od października 2013 roku do końca grudnia 2013 roku wyniósł 20 169,07 złotych.

niesporne, a nadto: faktury – k. 201, 202 akt

A. S. wzywała J. M. do zapłaty na jej rzecz kwot wynikających z rozliczenia wspólnie prowadzonej działalności gospodarczej, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 209-210 akt, wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 226-228 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną, a w szczególności Sąd uznał za niesporną wskazywaną przez samą powódkę A. S. wysokość przychodu osiągniętego z prowadzonej wspólnie z pozwaną J. M. działalności gospodarczej w kwocie 20 169,07 złotych.

Sąd oparł się także na powyżej powołanych dowodach z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Nie stanowiło jednakże dowodu na okoliczność wysokości całkowitych kosztów prowadzonej wspólnie z pozwaną J. M. działalności gospodarczej oraz wysokości straty poniesionej w związku z prowadzoną wspólnie z pozwaną J. M. działalnością gospodarczej przedłożone przez powódkę A. S. zestawienie (k. 205-213 akt), które jako dokument prywatny nie korzystało z domniemania prawdziwości zawartych tam twierdzeń. Sąd miał przy tym na uwadze, że pozwana kwestionowała ten dokument w zakresie jego zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zgodnie z treścią art. 253 zdanie drugie kodeksu postępowania cywilnego – jeżeli spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej strony niż strona zaprzeczająca, prawdziwość tego dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać, a więc w niniejszej sprawie – powódka.

Sąd nie oparł się również na złożonym do akt przez powódkę spisie remanentowym towarów sporządzonym przez nią na dzień 31 grudnia 2013 roku, a dotyczącym towarów handlowych, materiałów i elementów wyposażenia restauracji (o wartości wskazywanej przez powódkę w kwocie 7 797,08 złotych) i artykułów spożywczych, półproduktów i wyrobów alkoholowych (o wartości wskazywanej przez powódkę w kwocie 4 000 złotych). Sąd miał bowiem na

uwadze, że pozwana J. M. kwestionowała nie tylko zawartą w tym spisie wycenę poszczególnych towarów, ale również i ich ilość podnosząc również, że w owym spisie powódka ujęła np. lustro o wartości 1 100 złotych, które jako nie nadające się do demontażu pozostawiono w lokalu oraz kasę fiskalną, którą powódka zabrała, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka M. R.. Jednocześnie Sąd zważył, że zgodnie z zeznaniami pozwanej spis ten zawierał także szereg przedmiotów stanowiących własność pozwanej (które ona w dniu 05 stycznia 2014 roku zabrała), a zatem nie sposób uznać, że przedstawiony przez powódkę spis jest rzetelny i mógłby stanowić podstawę rozliczenia stron, w tym z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia z uwagi na zatrzymanie przez pozwaną towarów i elementów wyposażenia stanowiących majątek nabyty przez wspólniczki na potrzeby spółki cywilnej albo majątek osobisty powódki. Sąd zważył również, że mimo zakończenia działalności gospodarczej przez strony, w dniu 31 grudnia 2013 roku oraz w dniu 04 stycznia 2014 roku odbyły się jeszcze organizowane przez strony imprezy okolicznościowe (sylwestrowa i na zlecenie M. R.), a zatem niewątpliwie z wykorzystaniem artykułów spożywczych, półproduktów i wyrobów alkoholowych znajdujących się w restauracji, co nie pozwala na uznanie spisu przedstawionego przez powódkę za obrazującego stan tych składników w chwili zakończenia rzeczywistej działalności stron. Mając to na uwadze Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny artykułów spożywczych (tym bardziej, że ilość tych artykułów była przez pozwaną kwestionowana).

Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu badania pisma ręcznego mając na uwadze, że pozwana nie kwestionowała własnoręczności sporządzonych notatek i zapisków nadając im jednakże odmienne znaczenie aniżeli wskazywała to powódka podnosząca, że dokumentują one pobranie lub nieprzekazanie gotówki do kasy spółki.

Wobec zaś kwestionowania przez powódkę autentyczności i prawdziwości protokołu z dnia 05 stycznia 2014 roku sporządzonego przez pozwaną J. M. w obecności świadka B. N., również i to zestawienie nie mogło być podstawą do ustalenia składników majątku nabytych przez wspólniczki na potrzeby spółki cywilnej i ich rozliczenia.

Za niewiarygodne Sąd uznał również pokwitowanie zapłaty kwoty 4 300 złotych z dnia 10 stycznia 2014 roku (k. 263 akt) z przyczyn wskazanych w poniższej części uzasadnienia oraz mając na uwadze, że pozwana nie wykazała w sposób wiarygodny, jakich istniejących zobowiązań spółki wpłata ta miała dotyczyć i że dokonana ona została ze środków stanowiących majątek osobisty pozwanej.

Sąd oparł się także na dokumentach w postaci protokołów rozpraw z dnia 07 kwietnia 2016 roku przed Sądem Rejonowym w Gdyni w sprawie o sygn. akt I 1 C 1151/15 oraz dnia 14 kwietnia 2015 roku przed Sądem Rejonowym w Gdyni w sprawie o sygn. akt I C 1086/14, a także na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy o sygn. akt I 1 C 1797/14 ustalając okoliczności związane ze spłatą przez pozwaną J. M. pożyczki udzielonej jej przez powódkę w kwocie 5 000 złotych w formie uiszczenia przez pozwaną należności z tytułu czynszu najmu lokalu restauracyjnego za miesiąc grudzień 2013 roku.

Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie.

Odnosząc się do zeznań świadka H. S., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazywała, że powódka A. S. zawarła z bankiem umowę pożyczki (sam fakt zawarcia umowy pożyczki pozostawał bowiem okolicznością niesporną), jak również w zakresie podnoszonej przez świadka okoliczności przekazania przez powódkę kucharzowi środków pieniężnych za dokonane zakupy, przy czym świadek nie była w stanie wskazać wysokości tej kwoty. Zważyć przy tym należy, że sam fakt przekazania pieniędzy przez powódkę nie przesądza jeszcze, że przekazane przez nią środki w tym przypadku pochodziły z jej majątku, zwłaszcza, że świadek nie posiadała wiedzy w tym zakresie. W pozostałej części jej zeznania nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie, w szczególności nie mogły one stanowić dowodu na okoliczność, że powódka zaciągnęła pożyczkę w porozumieniu z pozwaną i przeznaczyła ją w całości na cele prowadzonej przez strony działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej, świadek posiadała bowiem jedynie enigmatyczną wiedzę w tym przedmiocie i to pochodzącą od samej powódki.

Konstruując stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się również na zeznaniach świadków A. B., A. R. i K. J. uznając je za wiarygodne i spójne, w szczególności w zakresie, w jakim świadkowie wskazywali, że zakupy towarów były dokonywane przez pozwaną (wraz z mężem) albo pracowników na bieżąco – ze środków pieniężnych znajdujących się w kasie restauracji oraz że zdarzało się, że powódka wykladała na nie pieniądze wydając je ze swojego portfela. Jednocześnie świadkowie ci zeznawali, że po dokonaniu zakupów paragony je dokumentujące były wraz z resztą środków pieniężnych wkładane do kasetki oraz że większe zakupy robione były przez powódkę.

W powyższym zakresie Sąd uznał za wiarygodne również i zeznania świadka P. K., który potwierdził, że zakupy towarów potrzebnych do prowadzenia restauracji robiła przede wszystkim powódka samodzielnie albo razem ze świadkiem, albo sam świadek lub drugi z kucharzy, przy czym pieniądze na zakupy otrzymywał wtedy od powódki i dowodem ich dokonania były zazwyczaj paragony fiskalne. Za mające potwierdzenie w innych dowodach Sąd uznał również jego zeznania, że pozwana J. M. na koniec dnia zabierała środki pieniężne z kasy restauracji, okoliczność tę potwierdziła bowiem także świadek K. J..

W tym miejscu jedynie na marginesie wskazać należy, że jakkolwiek z zeznań świadków wynikało, że utargi znajdujące się w kasie restauracji zabierała pozwana, to nie sposób uznać, że stanowi to dowód na okoliczność nie rozliczenia się przez nią z utargów w zakresie wskazanym przez powódkę, tj. w okresie od dnia 29 października 2013 roku do dnia 26 listopada 2013 roku w kwocie 4 899,62 złotych i w okresie od dnia 04 grudnia 2013 roku do dnia 10 grudnia 2013 roku w kwocie 678 złotych. Na powyższą okoliczność powódka przedstawiła bowiem jedynie zestawienie częściowo sporządzone przez pozwaną, a częściowo uzupełnione przez samą powódkę, przy czym pozwana kategorycznie zaprzeczała, ażeby stanowiło to zestawienie pobranych i nierozliczonych utargów podnosząc, że jest to lista obrazująca wydatki na zakupy w danym dniu.

Sąd uwzględnił również zeznania świadków M. K. i A. G., przy czym zeznania tychże świadków nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem świadkowie nie posiadali wiedzy na temat wzajemnych rozliczeń stron. Z zeznań świadków wynikało jedynie, jakie było wyposażenie lokalu restauracji oraz że nie było znaczącej ilości towaru.

Jako wiarygodne w całości Sąd ocenił zeznania świadka M. R., na zlecenie której w restauracji prowadzonej przez strony w dniu 04 stycznia 2014 roku zorganizowano imprezę okolicznościową. Z zeznań tego świadka wynikało, że wszelkie ustalenia były dokonywane przez nią z pozwaną J. M. i również z pozwaną świadek rozliczyła całą należność za zorganizowanie imprezy, przy czym część środków (1 000 złotych) została pozwanej przekazana w gotówce, natomiast pozostałą kwotę świadek uiściła na rachunek bankowy spółki.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się również na zeznaniach świadka B. N., z których wynikało, że na prośbę pozwanej w dniu 05 stycznia 2014 roku stawiała się ona w restauracji (...) oraz że w tym czasie w lokalu znajdowało się piwo, soki i napoje w butelce oraz pojedyncze butelki wódki i zamrożone jedzenie, przy czym świadek nie pamiętała ilości pozostałego towaru. Świadek wskazała również, że wspólnie z pozwaną wylewała zupy i odkładała zepsute jedzenie oraz liczyła wyposażenie lokalu, po czym sporządziły protokół. Świadek zeznała jednak, że nie brała udziału w wynoszeniu pozostałości z lokalu i nie ma wiedzy, co się z nimi stało.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka B. D. w zakresie, w jakim wskazała, że każda ze stron była najemcą lokalu i że każda ze stron wpłaciła kaucję w wysokości 15 000 złotych oraz że w dniu 31 grudnia 2013 roku odbyła się jeszcze w restauracji impreza sylwestrowa, a w dniu 02 stycznia 2014 roku powódka poinformowała K. D. w obecności świadka o zakończeniu przez nią i J. M. działalności prowadzonej w formie spółki cywilnej. Potwierdzenie w zgromadzonych dowodach (w tym w księdze przychodów i rozchodów oraz pokwitowaniach) znajdują również jej zeznania, że powódka uiściła czynsz najmu za październik 2013 roku i listopad 2013 roku w kwocie po 5 000 złotych oraz że w styczniu 2014 roku pozwana J. M. uiściła tytułem czynszu najmu za grudzień 2013 roku kwotę 5 000 złotych, przy czym w ten sposób spłaciła pożyczkę udzieloną jej przez powódkę.

Jakkolwiek za wiarygodne Sąd uznał również zeznania tego świadka dotyczące okoliczności uiszczenia zapłaty za zakupy przez pozwaną J. M. gotówką, nie przesądza to jednakże o tym, iż środki te pochodziły z majątku pozwanej, tym

bardziej, że jak wynikało z zeznań świadków – pracowników restauracji – pozwana pobierała na zakupy do restauracji środki z utargów.

Podnoszona przez świadka w zeznaniach okoliczność uiszczenia przez pozwaną kwoty 4 300 złotych na rzecz wynajmującego K. D. znajduje wprawdzie potwierdzenie w jego zeznaniach oraz zeznaniach pozwanej, a także w dołączonych pokwitowaniach zapłaty wydanych przez K. D., jednakże w tym zakresie Sąd ich zeznania oraz powyższe dokumenty uznał za niewiarygodne z przyczyn wskazanych poniżej.

Przede wszystkim podnieść należy, że akcentowana przez świadka B. D. okoliczność, że środki te pochodziły z własnych pieniędzy pozwanej nie znalazła potwierdzenia w zeznaniach samej pozwanej, która wskazywała, że część tych środków – w kwocie 2 450 złotych – stanowiła pobrane przez nią, a nie wpłacone do kasy restauracji – wpłaty za zorganizowane imprezy okolicznościowe (1 200 złotych – stypa, 300 złotych – piknik, 950 złotych – wigilia). Również i okoliczność, że wpłata ta miała pokrywać zaległości z tytułu czynszu najmu (za część września 2013 roku, jak wskazywał świadek K. D.) i mediów nie znajduje jakiegokolwiek potwierdzenia w zgromadzonych w sprawie dowodach, w szczególności w sytuacji, gdy pozwana nie przedstawiła żadnego rozliczenia owych mediów, a faktowi zaległości w tym zakresie powódka zaprzeczała, tym bardziej, że jak wynikało początkowo z zeznań świadka K. D. – uiszczona kwota obejmowała „jakąś rekompensatę za np. wywóz śmieci”, a następnie świadek wskazał, że było to „za wywóz śmieci, naprawę witryny, nie pamiętam dokładnie”. Nadto zeznaniom świadków odnośnie tytułu, z jakiego kwota ta została uiszczona przeczą twierdzenia samej pozwanej, która wskazywała, że kwota przez nią uiszczona obejmowała czynsz najmu za okres od dnia 20 września 2013 roku do dnia 30 września 2013 roku w kwocie 3 466,67 złotych (przy czym Sąd zauważa, że czynsz najmu wynosił kwotę 5 000 złotych za miesiąc, wobec czego wyliczenie to pozostaje całkowicie niezrozumiałe) oraz wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z lokalu w okresie od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 05 stycznia 2014 roku w kwocie 833,33 złotych, z tym że wskazać należy, że umowa stron nie przewidywała możliwości jej wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym, a jedynie z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, a zatem brak było podstaw do twierdzenia, że w tym okresie należało się wynajmującemu jakiegokolwiek wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z przedmiotu najmu, tym bardziej, że jak wskazywał świadek K. D. – umowa najmu nadal trwała, a pozwana za styczeń – marzec 2014 roku uiścić miała nawet za ten okres czynsz najmu.

Oceniając zeznania świadka B. D., K. D. i pozwanej w tym zakresie, Sąd miał na uwadze, że świadkowie jako osoby bliskie pozwanej (ciotka i kuzyn) są bezpośrednio zainteresowane w korzystnym dla pozwanej rozstrzygnięciu sprawy, co samo w sobie oczywiście nie dyskredytuje zeznań takich świadków, o ile są one spójne i logiczne, co w powyższym zakresie w ocenie Sądu – z uwagi na wskazane sprzeczności – nie miało miejsca. Wobec tego Sąd odmówił dania im wiary, podobnie jak i pokwitowaniom zapłaty uznając te dokumenty za niewiarygodne, a w konsekwencji uznając, że pozwana nie zdołała wykazać, że uiściła wówczas jakiegokolwiek kwoty tytułem spłaty zobowiązań spółki i uczyniła to z własnego majątku.

Odnosząc się do zeznań świadka K. D. w pozostałym zakresie, to Sąd uznał je za wiarygodne i oparł się na nich ustalając, że strony uiściły kaucję w kwocie po 15 000 złotych oraz okoliczności zwrócenia lokalu restauracji w dniu 05 stycznia 2014 roku przez pozwaną.

Oceniając zeznania świadka Z. M. – męża pozwanej – to Sąd odmówił dania im wiary w zakresie, w jakim świadek wskazywał, że zdarzało się, że za zakupy towarów do restauracji, które robił wspólnie z pozwaną, świadek płacił z własnych środków, gdyż J. M. nie miała pieniędzy należących do spółki, okoliczność ta nie znajduje bowiem potwierdzenia w żadnym obiektywnym dowodzie i co więcej sama pozwana podnosząc wprawdzie, że ponosiła wydatki na zobowiązania spółki z własnego majątku, nie była w stanie nawet wskazać nawet przybliżonej ich wysokości. Jednocześnie Sąd zważył, że pozwana potwierdziła, że za wskazywane przez jej męża zakupy w postaci zastawy stołowej – wbrew jego twierdzeniom – nie płaciła ani pozwana ani świadek, środki pieniężne na ten cel pochodziły z rachunku spółki cywilnej.

Odnosząc się do zeznań powódki A. S., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w innych zgromadzonych w sprawie dowodach, w szczególności odnośnie dokonywania przez powódkę większych zakupów do restauracji z własnych środków pieniężnych, jak też i takiego finansowania innych zobowiązań spółki, a także odnośnie pobrania przez pozwaną od klientów i nie wpłacenia do kasy spółki należności za niektóre organizowane w restauracji imprezy, co pozwana sama przyznała odnośnie stypy, wigilii i imprezy piknikowej. Jednocześnie Sąd nie dał wiary jej zeznaniom co do uzgodnienia z pozwaną zawarcia przez powódkę z bankiem umowy pożyczki oraz przeznaczenia całości tych środków na cele związane z działalnością spółki, pozwana takim uzgodnieniom bowiem przeczyła, zaś powódka nie zdołała wykazać, jakich konkretnie wierzycieli i jakie konkretnie wierzytelności spółki spłaciła za pomocą środków uzyskanych z tej pożyczki. Odnośnie okoliczności zapłaty kaucji w kwocie 15 000 złotych, to Sąd zważył, że zgodnie z treścią umowy jej podpisanie było dowodem uiszczenia tej należności, zaś co do pożyczki w kwocie 5 000 złotych, a następnie spłaconej powódce przez pozwaną w postaci uiszczenia czynszu najmu za grudzień 2013 roku – to okoliczność ta była w zasadzie niesporna. Co do pozostałych pożyczek, jakich powódka miała udzielać pozwanej powódka zeznawała niespójnie, przy czym jej zeznania w tym zakresie nie tylko nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach, ale nie miały znaczenia dla rozliczenia stron z tytułu straty poniesionej w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Zeznania pozwanej J. M. Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim przyznała, że kwota 2 450 złotych z kwoty 4 300 złotych, jaką zapłacić miała wynajmującemu K. D. stanowiła nie jej majątek osobisty, lecz środki spółki pochodzące z wpłat klientów za organizowane w restauracji imprezy (odnośnie stypy, wigilii i imprezy piknikowej), przy czym jej zeznania, że w ten sposób uiszcza ona należność za zobowiązania spółki nie znajduje potwierdzenia. Pozwana nie przedłożyła bowiem żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że wobec wynajmującego współpracownicy spółki cywilnej posiadały jakiegokolwiek zadłużenie. W tym zakresie jej twierdzenia oraz zeznania świadków K. D. i B. D., jak już wyżej wskazano, są niespójne i niekonsekwentne. Za niewiarygodne Sąd uznał też zeznania pozwanej J. M. w zakresie, w jakim twierdziła ona, że zakupy do restauracji finansowała z własnych środków – przeczą temu bowiem zeznania świadków – pracowników restauracji, którzy zgodnie wskazywali, że pozwana pobierała utargi i kwotę tę przeznaczała na zakupy dokonywane samodzielnie, wraz z mężem albo doraźnie poprzez pracowników. Sąd miał tu również na uwadze, że pozwana nawet w sposób przybliżony nie potrafiła wskazać, za jakie zakupy i w jakiej wysokości dokonywać miała płatności z własnych środków ani też łącznej kwoty własnych środków wydatkowanych na potrzeby spółki z tego tytułu.

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do odmowy wiarygodności zeznaniom pozwanej co do przedstawionych przez powódkę zestawień – pozwana przyznała, że zestawienia takie sporządzała, że były to zestawienia wydatkowanych środków z utargów w danym dniu i zaliczek od powódki oraz utargów, ale kategorycznie zaprzeczyła, ażeby były to zestawienia nierozliczonych przez nią zaliczek, czy pobranych na własne potrzeby środków. Sąd zważył przy tym, że strony prowadziły jedynie fragmentaryczne odrębne adnotacje wydatkowanych środków i uzyskanych przychodów i nie sposób na ich podstawie ustalić, że były to właśnie, jak twierdzi powódka – zestawienia nierozliczonych zaliczek i nierozliczonych utargów, tym bardziej, że pozwana temu konsekwentnie zaprzeczała. Ciężar niewykazania tej okoliczności obciążał jednakże powódkę, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W niniejszej sprawie powódka A. S. domagała się zasądzenia od pozwanej J. M. kwoty 73 659,08 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 39 242,92 złotych za okres od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty – tytułem pokrycia 49% udziału w stracie spółki cywilnej prowadzonej przez powódkę i pozwaną, 19 007,93 złotych za okres od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty – tytułem 49% udziału w kosztach pożyczki zaciągniętej przez powódkę na rzecz wspólnie prowadzonej działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej, 9 391,72 złotych za okres od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty – tytułem bezpodstawnego wzbogacenia kosztem powódki w związku z nienależnie pobranymi środkami pieniężnymi z kasy wspólnie prowadzonej działalności gospodarczej i 6 016,51 złotych za okres od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty – tytułem bezpodstawnego wzbogacenia kosztem

powódki w związku z przywłaszczeniem przez pozwaną towarów i wyposażenia restauracji prowadzonej wspólnie przez pozwaną i powódkę w formie spółki cywilnej.

Poza sporem pozostawało, że powódka A. S. i pozwana J. M. zawarły umowę spółki cywilnej prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...)spółka cywilna A. S., J. M. w okresie od dnia 20 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku. Niekwestionowanym było również, że działalność spółki przyniosła stratę. Sporna pomiędzy stronami była natomiast przede wszystkim wysokość tejże straty, a także rodzaj i wartość pozostawionego wyposażenia restauracji oraz pozostałych artykułów spożywczych, półproduktów i wyrobów alkoholowych.

Zgodnie z treścią art. 860 § 1 k.c. przez umowę spółki wspólnicy zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego przez działanie w sposób oznaczony, w szczególności przez wniesienie wkładów. Stosownie zaś do treści art. 864 k.c. za zobowiązania spółki wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie. Ponieważ spółka cywilna nie jest odrębnym podmiotem prawa zdolnym do zaciągania zobowiązań, należy uznać, że w przepisie tym chodzi o wspólne zobowiązania wspólników spółki zaciągnięte w związku z jej działalnością. Spółka cywilna nie posiada swojego majątku. W istocie przedmioty majątkowe „nabyte” przez spółkę w toku jej działalności stanowią majątek wspólny wszystkich jej wspólników, przy czym wspólność ta ma charakter łączny (art. 863 k.c.). Odpowiedzialność solidarna wspólników spółki cywilnej przejawia się w tym, że wierzyciel może żądać zaspokojenia swojego roszczenia zarówno z majątku wspólnego wspólników („majątku spółki”), jak i majątków odrębnych poszczególnych wspólników bądź jednego z nich (art. 366 § 1 k.c.). Regres jednego ze wspólników w stosunku do pozostałych powstaje zaś wyłącznie w sytuacji, w której spłacił on zobowiązanie pieniężne wszystkich wspólników powstałe w wyniku działalności spółki ze swojego majątku odrębnego. Spłata natomiast zobowiązania ze wspólnego majątku wspólników („majątku spółki”) nie rodzi regresu do poszczególnych wspólników. Sytuacja taka pomniejsza natomiast aktywa spółki, co może znaleźć odzwierciedlenie w pomniejszeniu zysku lub powiększeniu straty spółki. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27 lutego 2013 roku (sygn. akt I ACa 59/13) zważywszy na solidarną odpowiedzialność wspólników spółki cywilnej za zobowiązania spółki, zaspokojenie wierzycieli następuje kosztem majątków osobistych poszczególnych wspólników (art. 864 k.c.), przy czym spłacone długi nie przestają być długami spółki, są jej majątkiem pasywnym, a w istocie stratami, w których z mocy art. 867 § 1 k.c. uczestniczą wszyscy wspólnicy. Z chwilą spełnienia świadczenia upada solidarność – wierzyciel jest zaspokojony i przestaje istnieć jakikolwiek stosunek pomiędzy wierzycielem a współdłużnikami (tzw. stosunek zewnętrzny). Natomiast dłużnik, który spełnił świadczenie przestaje być dłużnikiem, lecz staje się wierzycielem dla pozostałych współdłużników. Dłużnik odpowiada za przypadającą na niego część długu stosownie do postanowień umowy. Podstawę do tych rozliczeń regresowych stanowi odrębny, wiążący dłużników stosunek wewnętrzny. Dłużnik, który spełnił świadczenie może więc żądać części tego świadczenia, jaka przypada na pozostałych współdłużników. Służy mu w stosunku do nich tzw. roszczenie regresowe (roszczenie zwrotne). O tym, w jakich częściach i czy w ogóle dłużnik, który spełnił świadczenie, może żądać zwrotu od współdłużników, rozstrzyga treść istniejącego między nimi stosunku prawnego (tzw. stosunek wewnętrzny) i wynikać on może z umowy.

Zasady rozliczeń pomiędzy dłużnikami wynikające z umowy mogą być w niej określone w sposób wyraźny lub dorozumiany. W orzecznictwie przyjmuje się, że strony w umowie mogą dowolnie określić między sobą zakres odpowiedzialności każdej z nich – taka umowna regulacja wpływa na rozliczenia między stronami, natomiast jest obojętna w odniesieniu do wierzyciela. Jak wskazał Sąd Okręgowy w Rzeszowie w postanowieniu z dnia 13 marca 2014 roku (sygn. akt VI Gz 46/14) zawarty w umowie zapis o uczestnictwie w stratach należy stosować do rozliczeń związanych ze spłaconymi długami z majątków osobistych, bowiem po spłacie wszystkich długów spółki i podziale majątku, zapłacone długi również musiałyby być rozliczone według reguły uczestnictwa w stratach.

Podstawę normatywną żądania powódki stanowił zatem art. 376 k.c., zgodnie z którym jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

W analizowanej sprawie strony procesu łączyła umowa spółki cywilnej, w której działając jako wspólnicy, określili one, w oparciu o normę prawną wynikającą z art. 871 § 1 k.c., procent udziałów poszczególnych wspólników w zyskach i zobowiązaniach spółki, przy czym udział pozwanej J. M. w zyskach i stratach spółki wynosił 49%, a powódki A. S. – 51%.

W niniejszej sprawie powódka A. S. wskazywała, że w okresie funkcjonowania spółki całkowite koszty jej działalności wyniosły kwotę 100 256,67 złotych, natomiast uzyskane przychody – kwotę 20 169,07 złotych. Wynik z działalności spółki zamknął się zatem stratą w kwocie 80 087,60 złotych, z czego na pozwaną zgodnie z umówionym sposobem udziału w stracie przypada kwota 39 242,92 złotych będąca częścią żądania pozwu. Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu w tym zakresie pozwana zakwestionowała stanowisko strony powodowej, wskazując, że rozliczenie kosztów działalności przedstawione przez powódkę jest nierzetelne, gdyż część z przedstawionych rachunków opłacona została gotówką, zaś powódka w żaden sposób nie wykazała, kto i w jakiej części poniósł przedstawione koszty, a okoliczności sprawy nie potwierdzają, jakoby to wyłącznie powódka ponosiła te wydatki, część zaś – w ogóle nie została zapłacona.

W ocenie Sądu zarzuty pozwanej okazały się częściowo zasadne. W pierwszej kolejności jednakże wskazać należy, że jak wynikało z przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym zeznań świadków – pracowników restauracji, zakupów towarów niezbędnych do prowadzenia działalności gastronomicznej w restauracji (...)w G. dokonywała przede wszystkim powódka i dostarczała je osobiście lub za pośrednictwem firmy kurierskiej uiszczając za nie należności z własnych środków. Zdarzało się także, że zakupy były czynione przez pozwaną albo pracowników restauracji, przy czym świadkowie zgodnie zeznawali, że wówczas środki pieniężne pochodziły z kasy spółki. Brak również było dowodów na okoliczność, że pozwana nabywała zakupy na potrzeby restauracji płacąc z własnych środków, w tym zakresie jej zeznania były niespójne i lakoniczne i poza zeznaniami jej męża – Z. M. – nie znajdowały one potwierdzenia w żadnym obiektywnym dowodzie. Nie było zaś kwestionowane, że wszystkie pozostałe wydatki ponoszone na inne niż zakupy cele finansowane były przez powódkę A. S., jak zeznawała bowiem sama pozwana – nie uiszczala ona pracownikom wynagrodzeń ani nie uiszczala zaliczek na podatek dochodowy, czy składek na ubezpieczenie społeczne. Brak jest także jakichkolwiek dowodów, ażeby pozwana z własnych środków dokonała spłaty jakichkolwiek innych zobowiązań spółki.

Rozliczenie między wspólnikami wymaga w pierwszej kolejności ustalenia rzeczywistego wyniku finansowego działalności spółki i podzielenia starty albo zysku pomiędzy wspólników w stosunku do postanowień spółki. Tymczasem w niniejszej sprawie całkowity koszt działalności spółki określony przez powódkę na kwotę 100 256,67 złotych pozostawał całkowicie gołosłowny, na tę kwotę składać się bowiem miały wydatki ujęte w księdze przychodów i rozchodów, wydatki udokumentowane dodatkowymi fakturami i dodatkowymi paragonami oraz szereg wydatków, które nie zostały w żaden sposób udokumentowane.

Z analizy dołączonych przez powódkę dokumentów wynikało, że wszystkie pozycje ujęte w książce przychodów i rozchodów, w tym wydatki w łącznej kwocie 52 556,82 złotych, miały swoje potwierdzenie w dokumentach źródłowych (w tym w postaci faktur) i w ocenie Sądu pozwana nie zdołała podważyć zasadności tych wydatków, z jednym wyjątkiem. Sąd zważył bowiem, że w miesiącu grudniu 2013 roku (pozycja 184 w księdze podatkowej przychodów i rozchodów) jako wydatek zapisane zostały koszty ubezpieczenia na życie w kwocie 8 078,40 złotych związane z pożyczką udzieloną powódce. Koszty te stanowiły jednakże również część żądania pozwu w zakresie kwoty 19 007,93 złotych – tytułem 49% udziału w kosztach pożyczki zaciągniętej przez powódkę na rzecz wspólnie prowadzonej działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej. Jak bowiem wskazywała powódka w dniu 02 grudnia 2013 roku zawarła w imieniu własnym umowę pożyczki z Bankiem (...) spółką akcyjną z siedzibą w W., z której środki zostały przez nią w całości przeznaczone na sfinansowanie działalności spółki, tj. na pokrycie straty spółki. Powódka wskazała przy tym, że dochodzona pozwem kwota 19 007,93 złotych stanowi 49% sumy kosztów udzielenia pożyczki i kosztów związanych z jej obsługą (w tym ubezpieczeniem w kwocie 8 078,40 złotych), zgodnie bowiem z aktualnym zestawieniem suma wszystkich kosztów związanych z udzieleniem i obsługą pożyczki (w tym owego ubezpieczenia) wynosiła 38 791,70 złotych.

Odnosząc się w tym miejscu do tego żądania pozwu wskazać należy, że to powódkę obciążał ciężar wykazania, że środki pieniężne w kwocie 51 000 złotych uzyskane z powyższej pożyczki zostały w całości przeznaczone przez powódkę na spłatę zobowiązań spółki – okoliczności tej powódka w żadnej mierze nie wykazała, powódka otrzymała te środki na prywatny rachunek bankowy i nie zdołała udowodnić, jakich wierzycieli spółki, z jakiego tytułu i w jakim zakresie zaspokoiła środkami pochodzącymi z tej właśnie pożyczki i w jakiej wysokości. Wreszcie w ocenie Sądu powódka nie wykazała, że umowa pożyczki została zawarta za zgodą i wiedzą pozwanej – współnika spółki cywilnej – okoliczności tej bowiem pozwana kategorycznie zaprzeczała, przy czym nie znalazły żadnego potwierdzenia w zgromadzonych dowodach podnoszone przez powódkę w pozwie twierdzenia dotyczące zasad ustalonych między stronami w zakresie spłaty tej pożyczki. Za niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia powódki, że strony nie mogły uzyskać pożyczki jako współnicy spółki cywilnej z uwagi na brak zdolności kredytowej pozwanej, okoliczność ta pozostała całkowicie gołosłowna, tym bardziej, że pozwana przedstawiła dokumentację wskazującą na wysokość jej zdolności kredytowej wraz z mężem. Zdaniem Sądu powódka nie wykazała, że zaciągnęła pożyczkę na inne cele niż cel konsumpcyjny wskazany w umowie pożyczki, a w szczególności celem pokrycia zobowiązań spółki i że zawarcie umowy pożyczki odbyło się za zgodą i wiedzą pozwanej jako współnika spółki cywilnej, wobec czego nie sposób przyjąć, ażeby zasadne było partycypowanie pozwanej w jakichkolwiek kosztach jej udzielenia.

Z tego względu w tym zakresie (odnośnie kosztów udzielenia pożyczki) powództwo na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 6 k.c. stosowanym a contrario podlegało oddaleniu. Z uwagi zaś na powyższe nie było zasadne powiększenie kosztów działalności spółki o kwotę 8 078,40 złotych ujętą w książce przychodów i rozchodów, stąd ustalone przez Sąd wydatki podlegały pomniejszeniu o tę kwotę (jak wynikało z książki przychodów i rozchodów wydatki wynosiły kwotę 52 556,82 złotych, wobec czego należało je pomniejszyć o niezasadnie ujęte koszty ubezpieczenia pożyczki w kwocie 8 078,40 złotych, o czym szerzej poniżej).

Koszty działalności spółki cywilnej nie ujęte w książce przychodów i rozchodów powódka wykazywała m. in. za pomocą przedłożonych do akt paragonów. Mając na uwadze, że część paragonów powtarzała się (tj. przedłożono kserokopie tych samych paragonów), łączny koszt wydatków nimi udokumentowanych wynosił 589,51 złotych (paragony na karcie 160, 161, 165, 169, 170, 172, 180, 184, 187 akt), z tym, że pozwana kwestionowała, ażeby wyszczególnione w nich towary zostały nabyte na potrzeby spółki cywilnej, zaś powódka w żaden sposób okoliczności tej nie udowodniła.

Koszty działalności spółki cywilnej nie ujęte w książce przychodów i rozchodów powódka wykazywała także m. in. za pomocą przedłożonych do akt faktur dokumentujących nabycie paliwa. Sąd zważył, że koszty używania samochodu stanowiącego majątek osobisty współnika spółki cywilnej na potrzeby działalności gospodarczej mogą być oczywiście kosztem uzyskania przychodu, ale muszą być udokumentowane nie tylko fakturami, ale również i ewidencją przebiegu takiego pojazdu, gdyż do kosztów uzyskania przychodu zaliczyć można kwotę niższą, tj. wartość faktur albo kwotę stanowiącą iloczyn przejechanych kilometrów i stawki określonej w odrębnych przepisach. Tymczasem powódka takiej ewidencji nie przedłożyła, co uniemożliwia ustalenie, która z kwot (czy wynikająca z faktur, czy z iloczynu kilometrów i stawki) jest kwotą niższą, która mogłaby być uwzględniona w kosztach uzyskania przychodu.

Odnosząc się do pozostałych faktur, to zasadne było uwzględnienie w kosztach działalności spółki (mimo ich nie ujęcia w księdze przychodów i rozchodów) kosztów związanych z przeglądem instalacji gazowej znajdującej się w restauracji w kwocie 246 złotych (zapłaconych gotówką, k. 163 akt) oraz należności na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. w kwocie 152,08 złotych (zapłaconych przez powódkę z jej rachunku bankowego, k. 196 akt).

Odnosząc się do innych należności np. na rzecz Związku (...) z siedzibą w W. w kwocie 513,38 złotych (k. 190 akt), to powódka nie wykazała, ażeby uiściła (i to z własnych środków) tę należność, a w przypadku paragonu za paliwo w kwocie 150,09 złotych (k. 189 akt), to Sąd zważył, że paliwo to nabyte zostało w dniu 12 stycznia 2014 roku, a więc już po rozwiązaniu spółki. W odniesieniu zaś do należności w łącznej kwocie 55 złotych, to nie sposób uznać, że przedstawiając dowody uiszczenia tej kwoty tytułem „doładowania” powódka zdołała wykazać, że wydatki te pozostają w jakimkolwiek związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

W pozostałym zakresie pozycje wskazane przez powódkę w jej zestawieniu (k. 205-213 akt) mające obrazować rzeczywisty całkowity koszt działalności gospodarczej nie zostały w jakikolwiek sposób udokumentowane ani też choćby wyjaśnione, co powoduje, że nie sposób uznać, ażeby powódka zgodnie z obowiązującymi ją regułami dowodzenia wykazała, że całkowite koszty działalności spółki wyniosły wskazywaną przez nią kwotę 100 256,67 złotych. Sąd miał przy tym na uwadze, że to powódka była zobowiązana do prowadzenia spraw spółki, a w tym do prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów i to powódkę obciążają nieprawidłowości w tym zakresie.

Mając na względzie powyższe, Sąd uznał, że powódka A. S. zdołała wykazać, że działalność gospodarcza w formie spółki cywilnej, jaką prowadziła z pozwaną J. M., przyniosła stratę pomniejszoną o niezasadnie zaliczone do kosztów spółki wydatki związane z ubezpieczeniem pożyczki powódki (w kwocie 8 078,40 złotych) powiększoną o poniesione przez nią wydatki na zaspokojenie wierzycieli spółki (przeгляд instalacji gazowej w kwocie 246 złotych oraz należność na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. w kwocie 152,08 złotych).

Mając na uwadze, że sama powódka A. S. wskazywała, iż spółka osiągnęła przychód w kwocie 20 169,07 złotych (k. 212 akt, co Sąd uznał za okoliczność przyznaną), zaś jak wynikało z księgi przychodów i rozchodów koszty uzyskania przychodu wynosiły 14 192, złotych, dochód wyniósł 5 976,31 złotych. Natomiast wskazane w książce przychodów i rozchodów wydatki w kwocie 52 556,82 złotych należało pomniejszyć o niezasadnie zaliczone do kosztów spółki wydatki związane z ubezpieczeniem pożyczki powódki (w kwocie 8 078,40 złotych, z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia) i powiększyć o wykazane przez powódkę poniesione przez nią wydatki na zaspokojenie wierzycieli spółki (przeгляд instalacji gazowej w kwocie 246 złotych oraz należność na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. w kwocie 152,08 złotych), co oznaczało wydatki w kwocie 44 876,50 złotych. W konsekwencji Sąd uznał, że powódka zdołała wykazać, że działalność spółki cywilnej prowadzonej przez strony przyniosła stratę w wysokości 38 900,19 złotych (44 876,50 złotych – 5 976,31 złotych), co zgodnie z umową spółki oznacza, że pozwana J. M. zobowiązana jest do pokrycia tej straty w 49%, tj. w kwocie 19 450,10 złotych i w tym zakresie ta część żądania pozwu była zasadna.

Celem uzasadnienia roszczenia o zwrot nienależnie pobranych środków z majątku spółki powódka A. S. wskazała, że w trakcie trwania umowy spółki pozwana J. M. wypłaciła gotówką z kasy spółki lub do niej nie przekazała wpłat klientów na łączną kwotę 9 391,72 złotych, na którą składają się: pobrane utargi w okresie od dnia 29 października 2013 roku do dnia 26 listopada 2013 roku w kwocie 4 899,62 złotych, pobrane utargi w okresie od dnia 04 grudnia 2013 roku do dnia 10 grudnia 2013 roku w kwocie 678 złotych, nierozliczone zaliczki w kwocie 264,10 złotych, pobrane „drobne” z kasy w kwocie 100 złotych, pobrana wpłata klienta (stypa) w kwocie 1 200 złotych, pobrana wpłata klienta (piknikowa) w kwocie 300 złotych, pobrana wpłata klienta (wigilia) w kwocie 950 złotych oraz pobrana wpłata klienta (M. R.) w kwocie 1 000 złotych.

W ocenie Sądu powyższe żądanie pozwu było jedynie częściowo zasadne. Jak wynikało z zeznań świadków przesłuchanych w sprawie zarówno pozwana, jak i powódka pobierały z kasy środki pieniężne. Okoliczności te znalazły potwierdzenie także w treści załączonych do akt adnotacji sporządzanych przez strony. Z materiału dowodowego sprawy nie wynikało jednak, aby pobrane środki pozwana spożytkowała wyłącznie na własne potrzeby, jak zeznawała bowiem pozwana oraz świadkowie – środki te pozwana przeznaczała na niezbędne zakupy potrzebne do restauracji. Jednocześnie pozwana zaprzeczyła, ażeby przedstawione przez powódkę zestawienie z okresu od dnia 29 października 2013 roku do dnia 26 listopada 2013 roku i od dnia 04 grudnia 2013 roku do dnia 10 grudnia 2013 roku obrazowało pobrane przez nią a nie rozliczone utargi podnosząc, że zestawienie to dotyczyło zakupów, jakie były dokonywane w poszczególnych dniach. Mając na uwadze powyższe i rozkład ciężaru dowodu spoczywający w tym zakresie na powódce, Sąd uznał, że nie zdołała ona wykazać, ażeby pozwana pobrała środki pieniężne we wskazywanej wysokości należące do spółki cywilnej i przeznaczyła je na własne wydatki nie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Odnosząc się do pobranych od klientów wpłat, to Sąd w odniesieniu do wpłaty uiszczonyj przez świadka M. R. w kwocie 1 000 złotych uznał za wiarygodne zeznania pozwanej, że kwota ta została przez nią przyjęta, co znalazło potwierdzenie także w zeznaniach świadka K. J. i przekazana kucharzowi celem dokonania zakupów niezbędnych do przeprowadzenia zleconej imprezy okolicznościowej, co znajduje z kolei potwierdzenie w oświadczeniu sporządzonym przez A. K.. Natomiast w przypadku wpłat za stypę (1 200 złotych), za imprezę piknikową (300 złotych) oraz za wigilię

(950 złotych), a więc wpłat w łącznej kwocie 2 450 złotych, to pozwana J. M. potwierdziła fakt ich przyjęcia oraz nie przekazania do kasy spółki podnosząc, że kwotą tą zapłaciła m. in. za zobowiązania spółki wobec wynajmującego K. D., czemu jednakże Sąd, z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia, nie dał wiary, a w konsekwencji czego uznał żądanie powódki w tym zakresie za zasadne.

Po dokonaniu wszechstronnej analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd zważył również, że powódka nie zdołała wykazać również zasadności wskazanego w pozwie roszczenia o zwrot równowartości przywłaszczonych towarów w kwocie 11 797,08 złotych.

Co prawda powódka przedłożyła sporządzony przez siebie spis remanentowy na dzień 31 grudnia 2013 roku obejmujący towary podlegające inwentaryzacji zgodnie z ustawą o rachunkowości, z którego wynika, że wartość zinwentaryzowanych towarów oraz wyposażenia wynosiła 7 797,08 złotych, natomiast wartość pozostałych w lokalu wyrobów alkoholowych otwartych w trakcie funkcjonowania restauracji oraz półproduktów i wyrobów gotowych powódka oszacowała na kwotę 4 000 złotych, przy czym sporządzony przez powódkę spis został zakwestionowany przez pozwaną zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Nadto powódka wskazała, że w dniu 05 stycznia 2014 roku pozwana przekraczając swoje uprawnienia do reprezentacji likwidowanej spółki przekazała lokal restauracji wynajmującemu, usunąwszy wcześniej z lokalu wszelkie rzeczy pozostałe po zakończonej działalności spółki. Z uwagi więc na brak możliwości zwrotu przedmiotowego majątku w naturze, powódka domagała się zapłaty równowartości 51% wartości należącego do spółki majątku, którym rozporządziła pozwana, tj. zapłaty kwoty 6 016,51 złotych. Powyższe zaś oznaczało, że to powódkę obciążał ciężar wykazania, jaki był stan środków materiałowych, wyposażenia i towarów (oraz w następnej kolejności – ich wartości) po zakończeniu działalności prowadzonej przez strony w formie spółki cywilnej, czemu powódka jednakże nie sprostała z przyczyn wskazanych poniżej.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że sporządzony przez powódkę spis obejmował m. in. lustro o wartości 1 100 złotych, które jako nie nadające się do demontażu pozostawiono w lokalu oraz kasę fiskalną o wartości 307,50 złotych, którą powódka zabrała, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka M. R. wskazującej, że w dniu 04 stycznia 2014 roku, gdy chciała ona uiścić pozostałą część należności za zorganizowaną imprezę, pozwana J. M. nie mogła tej wpłaty zaewidencjonować z uwagi właśnie na brak kasy fiskalnej zabranej z lokalu przez powódkę. Jednocześnie Sąd zważył, że zgodnie z zeznaniami pozwanej spis ten zawierał także szereg przedmiotów stanowiących własność pozwanej, czemu powódka nie przeczyła, a które to przedmioty pozwana w dniu 05 stycznia 2014 roku zabrała, a zatem nie sposób uznać, że przedstawiony przez powódkę spis elementów wyposażenia restauracji jest rzetelny i mógł stanowić podstawę rozliczenia stron, w tym z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia z uwagi na zatrzymanie przez pozwaną elementów wyposażenia stanowiących majątek nabyty przez współniczki na potrzeby spółki cywilnej albo majątek osobisty powódki. Sąd zważył również, że mimo zakończenia działalności gospodarczej przez strony, w dniu 31 grudnia 2013 roku oraz w dniu 04 stycznia 2014 roku, odbyły się jeszcze organizowane przez strony imprezy okolicznościowe (sylwestrowa i na zlecenie M. R.), a zatem niewątpliwie z wykorzystaniem artykułów spożywczych, półproduktów i wyrobów alkoholowych znajdujących się w restauracji prowadząc przynajmniej do ich częściowego zużycia, co nie pozwala na uznanie spisu przedstawionego przez powódkę za obrazującego stan tych składników w chwili zakończenia rzeczywistej działalności stron.

Sąd miał przy tym na uwadze, że pozostałe towary i wyposażenie restauracji zostały wprawdzie usunięte przez pozwaną z lokalu w dniu 05 stycznia 2014 roku, przy czym jak wskazywała pozwana oraz jak wynikało zeznań świadka B. N. towary te zostały częściowo przez pozwaną wyrzucone (np. towary napoczęte, towary zamrożone – z uwagi na wyłączenie zamrażarek), natomiast część wyposażenia restauracji stanowiącą własność pozwanej została przez nią zabrana. Wobec zaś kwestionowania przez powódkę prawdziwości protokołu z dnia 05 stycznia 2014 roku sporządzonego przez pozwaną J. M. w obecności świadka B. N., również i to zestawienie nie mogło być podstawą do ustalenia składników majątku nabytego przez współniczki na potrzeby spółki cywilnej spółki i ewentualnego rozliczenia stron.

Mając na uwadze rozkład ciężaru dowodu, to powódka A. S. winna była udowodnić, że dane zawarte w sporządzonym przez nią spisie były zgodne z rzeczywistym stanem majątku spółki po jej rozwiązaniu, czego w niniejszym procesie

bezsprzecznie nie uczyniła. Tym samym również w powyższym zakresie żądanie powódki nie zasługiwało na uwzględnienie jako nieudowodnione.

Jednocześnie pozwana J. M. podnosiła, że dokonała ona z własnego majątku spłaty wierzycieli spółki z tytułu czynszu najmu za grudzień 2013 roku w kwocie 5 000 złotych oraz w kwocie 4 300 złotych tytułem innych zaległości, co miałoby prowadzić do pomniejszenia żądania powódki z tytułu uczestnictwa w stracie.

Odnosząc się do zapłaty przez pozwaną kwoty 5 000 złotych tytułem czynszu najmu za grudzień 2013 roku, to nie sposób uznać tej należności za pochodzącej z majątku pozwanej skoro kwota ta stanowiła zwrot pożyczki udzielonej jej przez powódkę, a więc w istocie środki te pochodziły nie z majątku pozwanej, ale powódki. Odnośnie natomiast kwoty 4 300 złotych, to jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia, okoliczności uiszczenia tej kwoty Sąd uznał ze wskazanych tam powodów za niewiarygodne mając również na uwadze, że z kwoty tej kwota 2 450 złotych jak przyznała sama pozwana stanowiła nie jej majątek, ale majątek spółki pochodzący z wpłat klientów za zorganizowane imprezy, których to należności pozwana nie przekazała do kasy spółki. W pozostałym zakresie pozwana nie zdołała w sposób wiarygodny wykazać, jakie inne to zaległości spółka posiadała wobec wynajmującego K. D. i które to w imieniu spółki zasadnie miałyby zaspokoić.

Uwzględniając powyższe rozważania, Sąd na podstawie art. 860 k.c. w zw. z art. 864 k.c. w zw. z art. 867 k.c. w zw. z art. 376 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanej J. M. na rzecz powódki A. S. kwotę 21 900,10 złotych (19 450,10 złotych + 2 450 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 16 maja 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie za niezasadne na podstawie powyższych przepisów w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powódka wygrała sprawę w 29,73 %, a pozwana w 70,27%. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 10 900 złotych (opłata od pozwu – 3 683 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 7 200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwaną wyniosły 7 217 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 7 200 złotych, nie znajdując podstaw do zasądzenia ich w dwukrotnej wysokości żądanej przez pełnomocnika pozwanej, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych).

Powódce zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 3 240,57 złotych (29,73% z kwoty 10 900 złotych), zaś pozwanej w kwocie 5 071,39 złotych (70,27% z kwoty 7 217 złotych). Po skompensowaniu obu tych kwot, powódka winna zwrócić pozwanej kwotę 1 830,82 złotych, którą Sąd zasądził na jej rzecz w punkcie trzecim wyroku.

W punktach IV oraz V wyroku na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 300) Sąd nakazał ściągnąć odpowiednio od powódki i od pozwanej kwoty 73,08 złotych i 30,92 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w postaci zwrotu kosztów stawiennictwa świadka na rozprawę wypłaconych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 20 sierpnia 2018 roku